

Gülerken Ağlamak 15

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 27 Mayıs 2011

Tüm aile çok mutluydu. Mukaddes hanım ve dört çocuğu, uzun bir süre sonra bir araya gelmenin mutluluğunu, Kerim'e yaptıkları düğünle doruğa ulaştırmışlardı.

Gelinleri Almila bu mutluluk tablosu içinde şaşkın bir durumdaydı. Hele görümcelerinin ve kayınbiraderinin, onlar için hazırladığı düğün sürprizine hayran kalmıştı. Konuşulanların bir çoğunu anlamıyor, Kerim'in açıklamaları ile gülümsüyor, heyecanlanıyor, çok kısa bir süre olmasına rağmen yeni ailesine gittikçe daha da çok ısınıyordu.

Mukaddes hanım ise belki de içlerinde en mutlusuydu. Torununun yaptığı cilveleri hayranlıkla izliyor, ilk defa bir kız torun sahibi olmanın heyecanı ile, minik yavruyu yere göğe sığdıramıyordu.

Hiç elinden bırakmadığı televizyon kumandasını ilk defa birisine, yani küçük Nur' a teslim etmişti. Televizyonda onun için çizgi filmler buluyor, müzik kanallarında hareketli bir parça çıktığında ise, torununun karşısına geçip oynamasına bayılıyordu. Hatta zaman zaman ağır vücudu ile yerinden zorla kalkarak, Nur'un karşısına geçip, onunla oynamaya çalışıyordu.

Bir kaç gün sonra Kerim'in ağabeyi Ferhat, İzmir'e dönmüştü. İşe başladıktan bir süre sonra, uzun süredir belindeki rahatsızlığın, düğün telaşı ve yorgunluğu ile nüksettiğini fark etmişti. İşlerinin yoğunluğu nedeniyle, bir süre doktora gitmeyi ihmal etti.

Bu arada, bilgisayar aracılığı ile tesadüfen bir arkadaşını bulmuştu. Ortaokuldan beri birlikte okuduğu, Üniversite'de bile birlikte okuduğu çok sevdiği bir arkadaşydı Taner.

1981 yılında Türkiye'den ayrılarak Kanada'ya göç eden Taner'le uzun yıllardır bağları kopmuştu. Ona bir mesaj gönderdi ve görüşmek isteğini belirtti.

Ferhat 22 Mayıs 2009'u 23 Mayıs'a bağlayan gece, uykusundan bel ağrısı ile uyandı. Aslında ağrı bir tarafa o gece çok huzursuz olmuş, sanki kötü bir şeyler olacağını endişesine kapılmıştı. Saat iki civarında, ağrıya daha fazla dayanamayarak yatağından kalktı.

Bir süre evin içinde dolaştıktan sonra, yerine yatmaya cesaret edemedi ve oyalanmak amacıyla, koltuğa oturmadan bilgisayarı açtı.

Maillerini baktığında arkadaşı Taner'den gelen mesajı gördü ve heyecanla açtı. Taner 1981 yılından bu yana, Kanada'da yaşadıklarını sırasıyla anlatmış, Ferhat' tan da yaşadıklarını anlatmasını işlemişti. Ferhat

acı içinde kıvranarak Taner kadar uzun yazamasa da, yaklaşık bir buçuk sayfada yaşadıklarını anlattı.

Tüm ailesinden de sıra ile söz eden Ferhat, mesajın sonunu ise "çok şükür annem halen yaşıyor " cümlesi ile tamamlamıştı.

Bilgisayarı kapattıktan sonra yatağına doğru yöneldi. Saat iki kırk beş olmuştu. Cep telefonunun zili ile irkildi. "Hayırdır inşallah" diyerek telefonu açtı.

Telefonda Kerim'in ağladığını duyunca, söylediklerini bile dinlemeden gerçeği anlamıştı.

"Tamam gülüm, hemen yola çıkıyorum. Annem değil mi? Anne mi kaybettik değil mi gülüm." Dedi ve telefonu kapattı.

Ağrısını, sancısını bir an da unutan Ferhat, gecenin o saatinde hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Sesine uyanan oğlu yanına koştuğunda, Babasının halinden, ne olduğunu tahmin etmişti. Yatağına döndü ve çok sevdiği babaannesi için bir süre ağladı. Genç yaşına rağmen kısa sürede kendini topladı ve hemen babasının yanına gelerek koluna girdi. Bir müddet sonra beraberce yola koyuldular.

Kaderin ne garip bir tecellisidir ki, Ferhat arkadaşına "Annem halen yaşıyor" diye mesaj yolladığı sırada, Mukaddes hanım can veriyordu.

Yirmi üç Mayıs 2009 saat gece 02.30 Mukaddes hanım, canı gibi sevdiği dört yavrusunu ve üç torununu bırakarak, tam da Kerim ve ailesi Türkiye'ye döndükten bir ay sonra hayata veda etmişti.

Devamı var